

## **Overweging 15e zondag door het jaar: Gezonden**

Lezingen: Amos 7,12-15 en Marcus 6,7-13

15 juli 2018

Dolf van der Linden, osa

Na de ervaring van Jezus omtrent het ongeloof van de Nazarenen, waarover Hij trouwens verwonderd stond en daarom geen zieken kon genezen, gaat Hij nu naar de omliggende dorpen. De afwijzing van het ene, Nazareth, wordt aanleiding om zich tot anderen te richten.

Zo rondgaande besluit Hij ook om zijn leerlingen te betrekken bij zijn prediking. De uitverkiezing van de leerlingen krijgt in de zending een concrete vorm: de prediking is het concrete werk.

Jezus zendt zijn leerlingen twee aan twee. Het is belangrijk en noodzakelijk om een duo te vormen. Zo zijn ze elkaar tot hulp en steun. En er is een Joodse traditie dat een getuigenis om zijn volle geloofwaardigheid te krijgen door twee mensen wordt afgelegd. Je staat sterk als de mensen horen en zien dat je samen eenzelfde mening hebt om uit te dragen.

Marcus noemt niet de namen van de te bezoeken dorpen, omdat hij de betekenis van de uitzending, veel belangrijker vindt. De prediking vormt het wezen van de apostolische opdracht. Zij ontvangen macht om de onreine geesten uit te drijven. De uitoefening van deze macht kondigt, net als andere wondertekenen, de definitieve komst van het Rijk Gods aan.

De woorden en daden van de leerlingen horen onafscheidelijk bij elkaar en vormen voor Marcus de bouwstenen voor het komende Rijk Gods.

Verder horen we dat de bagage van de leerlingen tot een minimum beperkt wordt, geen voedsel, geen geld, geen dubbele kleding; wel een reisstok voor onderweg om de vermoeidheid te kunnen dragen en gevaarlijke dieren weg te slaan. Ook sandalen vanwege de slechte wegen, zijn toegestaan. Niet vanuit een ascetische of wereldvreemde houding worden de reisbenodigdheden beperkt, maar om het woord van het evangelie maximale werf- en zeggingskracht te geven en ook het vertrouwen in Gods zorgende voorzienigheid wordt zo uitgedrukt.

De leerlingen mogen gebruik maken van de gastvrijheid die hen door de mensen wordt aangeboden. Gastvrijheid verlenen was toen een totaal normale vanzelfsprekendheid, die iedereen beoefende. Helaas kwam het voor dat gasten die de hun geboden gastvrijheid niet goed genoeg vonden, bijv. een te hard bed, en dan wegliepen om verder in de straat iets beters te zoeken. Dit schaamteloze gedrag mochten de leerlingen niet overnemen.

Marcus gaat nog in op de mogelijkheid dat het volk hen geen geloof schenkt. De leerling zal dan het stof van zijn voeten schudden, als een getuigenis tegen hen. De trouwe Jood had de gewoonte het stof van zijn voeten te schudden, wanneer hij terugkeerde van een heidens land en opnieuw voet zette op zijn eigen heerlijke grond. Als de leerlingen dat gedrag overnemen, dan zal het stof op de oordeelsdag tegen de onwillige toehoorders getuigen, omdat zij het goddelijk aanbod niet gelovig hadden aanvaard.

De slotregels van het evangelie duiden op succes, de ontvangen krachten werken: zij dreven duivels uit, zalfden zieken met olie en genazen hen.

Helemaal in de lijn van Jezus zelf.

Eeuwen lang, denk ik, was mede dit evangelie, een prachtige aansporing voor pastores om er op uit te trekken en het evangelie aan de man te brengen. Jacob Postma was altijd onderweg, Hans Hulshof en vele anderen ook. Hun inspirerende verhalen blijven wij koesteren. De huidige pastoor/kapelaan gaat niet meer zó langs de deur zoals velen 50 jaar geleden.